

„Nic nemluv. Nech to na mně,“ řekla matka a Hana si všimla, jak zpomalila pohyby jindy hbitých prstů, když na kamenité cestě, táhnoucí se nahoru k jejich domu, uviděly dvě postavy. Ve slunečném dni, jako byl právě tento, se nabízel dolů do údolí překrásný výhled. Padla-li však mlha, bylo tomu naopak. To zas mívala Hana dojem, že jsou tady nahoře úplně jako na konci světa.

Obě hned dobře poznaly ty trhany z Dolní Vsi. Dva špinavci ztěžka a pomalu stoupali k nim. Pohupovali se ze strany na stranu. Ten starší byl trochu shrbený, ale i tak mohutný a čapku měl zaraženou hluboko k očím. Klára znala jeho obličej, co vypadal jak uschlý kaštan, zarostlý delšími, prošedivělými vousy. Druhý byl mnohem subtilnější. Nezastrčená košile mu ledabyly vylézala z otrhaných kalhot, které v pase držely jen díky dobře utažené prádelní šňůře. Jeho drobná ramínka se hrbila pod velkým hubertusem s nadutými kapsami. Pomalu přicházeli.

Bydleli dole ve vsi, ale často se potulovali všude po okolí. Většinou se táhli za pytláctvím nebo chlastem. Ten den je však přivedlo k hájovně něco prostšího.

„Dobré deň, Kláro,“ hulákal ten mohutnější, kterému se odjakživa všude přezdívalo Opičák, a zároveň už odděloval krátkou západku nízkých dřevěných vrátek, ohraničujících spodní část jejich zahrady.

Jeho zeťák Alois ho následoval s téměř holou hlavou sklopenou a s obavou pohlédl do prázdné psí boudy před kůlnou, zda se tam neobjeví Bert. Dřevěná bouda ale zela prázdnotou už třetí týden a štěně alsaského vlčáka měly slíbené od otcova dobrého kamaráda z Loštin až okolo Vánoc.

Z jejich Berta, nádherného křížence vlčáka a čehosi ještě obludnějšího, měli respekt úplně všichni. Byl vynikající strážce dvou žen.

„Co potřebuješ, Opičáku?“ oslovila máma rázně Josefa jeho přezdívkou. Byl na ni přivyklý víc než na své jméno, ale Hana sama ho tak nikdy neoslovila.

„Janina jož pré začala rodit,“ soukal ze sebe a po každém slovu se ztěžka nadechoval a vydechoval. Táhlý kopec mu dal co proto a Ála se přihloupale schovával za svého tchána.

Hana pohlédla na klidnou mámu. Z nedbale spleteného copu jí splývaly okolo skloněné tváře vypuštěné černé kudrnaté prameny, a přestože již měla za sebou sedmačtyřicátý rok života, vypadala svým způsobem stále půvabně.

Dál otrhávala lístky vzrostlé byliny, a aniž by zvedla oči, odvětila: „Říkala jsem vám, že Janina musí zůstat ležet v posteli! Na porod je ještě příliš brzy!“

„Hleďte, Kláro, ženská se nemůže válet v lůžko taková dobo! A malé jož chce ven!“

„Milostpani Jurkova, podte rychlo, moja Janinka vás moc prosi. Počala rodit,“ špital Ála prosebně a konečně vystupoval ze stínu svého tchána a málem neslyšně opakoval: „Jož je zle.“

„Upalujte nazpátek,“ instruovala je v úplném klidu máma a dál snímala aromatické lístky. „Dejte vařit vodu do všech hrnců a vytáhněte céchy, co má Janina přichystané. Já za vámi za chvíli přijedu.“

Obě sledovaly zamyšleným pohledem ta dvě podivná odcházející stvoření a po dotrhání posledního lístku ze své hromádky se máma teprve zvedla a protáhla si ztuhlá záda.

„Mám jet s tebou, maminko?“

„Ano, Haňulko. Ale nejprv to dotrhej a dej sušit. Všechny dveře pozavírej a dobře se obleč. Večer bude chladno. Až to budeš mít, nezapomeň na čistou zástěru a přijed' k porodu za mnou,“ pohládila ji po vlasech a vešla po schodech dovnitř domu.